

disse Fabrikker, gør dem til sine, til Befolkningens Ejendom og producerer selv, giver os noget at bestille, saa at vi kunne skaffe Varer og Fornødenhedsgenstande til dem, der mangle og gaa udenfor. Det er et Ræsonnement, der ligger lige for. Derfor blive Arbejderne Socialister. Man underer sig derover, men det skal man ikke gøre, for det er en simpel Følge af de nuværende Samfundsforhold.

Jeg anerkender, at Flertallet har vist sig imødekommende, efter at vi have paa-vist, hvorledes det er med Arbejdsløsheds-kasserne. Jeg har ikke Flertallet mistænkt for, at det vil stille sig, saaledes som man fra enkelte Sider har gjort. Der har faktisk været Folk, rige Folk, stenrige Folk, med 50,000 Kr. i Indtægt om Aaret, der have staaet op og have fraraadet deres Klassefæller at yde den ringeste Hjælp til de arbejdsløse. Det er endda Folk, der have inddraget offentlige Stillinger. Jeg siger, en saadan Sindsraahed vil jeg ikke tiltro Flertallet i denne Sal. Men den findes faktisk i Overklassen, i Kredse, der gerne se, at Arbejderne ligge dernede og krympe sig i Støvet, de ere ikke sultne nok endnu. Det er den Slags Ting, der avler Bitterhed hos Arbejderne mod de nuværende Samfundsforhold. Jeg mener, at denne Repræsentation, der er den eneste Repræsentation, Arbejderne have at henvende sig til, naar der er Tale om disse Forhold, foruden Kommunalbestyrelserne, kan ikke sidde disse Forhold overhørig, det maa den ikke gøre. Jeg vil derfor antage, at det skulde være muligt inden tredie Behandling at finde en Form, under hvilken vi ere i Stand at nærme os det Forslag, som Socialdemokraterne have stillet, mere, end vi ere i dette Øjeblik, og jeg vil haabe, at det, saaledes som Ordføreren sagde, ikke er saa grumme meget, der er os imellem. Det drejer sig kun om et Princip for Flertallet, men det reelle for Arbejderklassen er, at de bedre kunne faa Kommunerne til at yde Tilskud, naar de faa det refunderet af Staten. Lad os mage det saa, at Kommunerne faa refunderet Halvdelen af Staten, saaledes som Socialdemokraterne have foreslaaet, saa tror jeg, de arbejdsløse ville finde sig tilfredse med Forslaget, og saa kan der komme noget af den Ro i Sindene, som der er saa haardt Brug for.

Birck: Naar den Gruppe, som jeg har den Ære at tilhøre, er gaaet med til at arbejde paa Basis af det foreliggende

Forslag og ogsaa har gjort det i Fjor ved det Forslag, som Gruppen stillede, da er det, fordi Gruppen anerkender paa den ene Side, at der er Arbejdsløshed, og paa den anden Side, at den er periodisk genkommende og følgerig uforskyldt. Vi have gentagne Gange set, hvordan der er Højperioder med Højkonjunkturer, hvor der er meget Arbejde, og Perioder kort Tid efter, hvor der intet Arbejde er. Jeg skal nævne, at vi i 1893—94, i 1900—02 og i 1908—09 have haft en Minimalbeskæftigelse, medens vi i Aarene 1896—99, 1905—07 have haft en Maksimalbeskæftigelse. Vi erkende igennem, hvad Erfaringen har lært os, at Arbejdsløsheden er periodisk, og heri ligger noget af en Trøst. Thi hvad man kan forudse, kan man jo allerede begynde at tage Standpunkt til og muligvis forebygge.

Desuden kende vi Arbejdsløshedens Aarsager. Jeg skal ikke komme ind paa de mange spredte Aarsager til Arbejdsløsheden, de Fejl, der kunne ligge i selve Produktionsmaskineriet, men blot sige, at den afgørende Hovedfejl ligger nu en Gang i vore Omsætningsmidler, i, at Omsætningen besørgeres af uendeligt lidt Guld og en hel Masse Kredit og Papir. Jeg saa forleden i et amerikansk Blad et Billede, der var ganske instruktivt. Det var en stor Blok, der betød hele Verdensomsætningen og alle Varernes Værdi. Denne Blok var støttet af to Stolper, paa den ene Side af en lang, tynd Pille, det var Guldet, og paa den anden Side af en vældig og bred Pille, det var Kreditten. Kredit er jo en Gang Tillid; naar Tilliden og med den Kreditten falder sammen, standser Omsætningen, og vi faa Forhold, som vi have i Øjeblikket: paa den ene Side ligge i Lagrene Tusinder af Varer, der ikke kunne sælges, hvis Fabrikanten ere paa Ruinens Rand, fordi de ikke kunne faa dem solgte til ordentlige Priser, og paa den anden Side er der Tusinder af Arbejdere, der ville have Arbejde og give deres Arbejde for disse Varer, men disse to kunne ikke finde hinanden. Jeg har en Ting at sælge, og jeg vil gerne købe, hvad en anden Mand har, men vi have ingen Omsætningsmidler, vi kende ikke hinanden, der er ingen Tillid, der er ingen Kredit, ingen Veksler, der kunne sættes i Omløb, og foruden dem kunne vi ikke komme til at bytte med hinanden; saaledes gaar det ogsaa med de Varer, der ville sælges, og de Arbejdere, der ville have Arbejde.

Men fra det Øjeblik, vi kende Aar-